

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות קח.

מסורת הש"ס

(א) שְׁקִלִים ס"ח סוּדִין
(ב) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(ג) כִּלְאוֹת, אֶחָד (ד) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(ה) שְׁקִלִים ס"ח סוּדִין
(ו) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(ז) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(ח) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(ט) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(י) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(יא) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(יב) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(יג) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(יד) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(טו) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(טז) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(יז) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(יח) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(יט) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(כ) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(כא) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(כב) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(כג) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(כד) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(כה) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(כו) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(כז) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(כח) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(כט) וְלִנְשֵׁי קָדִים
(ל) וְלִנְשֵׁי קָדִים

הגהות הב"ח

(א) גמ' ולא מני קיני נ"ב
בתמיא: (ב) רש"י ד"ה
מותרות וכו' למותרות הס"ד
ואח"כ מ"ה כולו קמאי
דחשיב כצ"ל ותיבת נמי נמחק:
(ג) ד"ה חד לקיני וכו' וכו'
על חטאת ואידו גופיה כצ"ל
ותיבת ואי נמחק: (ד) ד"ה
מותר לחמי וכו' לא קרב בפני
עצמו וא"כ אי אפשר:

מוסף רש"י

כנגד מותר חטאת. כגון
הפריס מעות לחטאת והחלו
הכבשים ומתורו לו מעות
ומותר אשם. קמס כגון
נחלות ומעילות ומותר
אשם נזיר. דלוחו מותר לא
היה מעורב עם מותר אשם
קמס לפי שזה לכפר חס
להמירו ציין ומותר אשם
מצורע. דלא דמו להקן שבה
להמירו במחנה (דעיר קד).

שיטה מקובצת

[illegible]

אשם נזיר ואשם מזורע הבאים בני שנה שנאמר צהן ינתקו לרעייה דמיהן לשופר השלישי ואהכי לא מערב מותריהן גזילות ומעילות משום דלא דמו דללו בני שנה ואלו בני שנים אלו צאן לכפר ואלו להכשיר: והשעירים. שעירי חטאת

ליצור שני רגלים מכפרים ענ

ה' כדמרינן בשבועות (דף ג.)
מפי השמועה. ואין לנו בזהמה
לרעיה אלא אלו דכשה
הרבאין למטאת יחידים אין
לרעיה אלא מחמת:
סרוס. כגון מי שמקריב אחד
אלו ואלו שנים יחד.

חני ופרס מעות נאם כן
 בזהמות ויטמורו המעות ונתן
 החמשי: והמעט קולבון
 אחד מציא נתתי מן השקל
 יעיה ילדור ואם נחני שניהם
 שלם ונתתי קולבון אחד מעה
 מפני הכרעה שעכשו לא נתנו
 שניהם אלא הכרע אחד ואילו
 כחמפטני היו שני הכרעות
 ונתתי קולבון: כל חד חד
 טעיד. ואם באו לו קריעות
 שלא יאכל לשופר חני לו ליעול
 בצרות שקנו מן המעות שימרו
 כיחידה לא מוקמינ.

מיישין להא דרבי דאמר^א קטן
גדול לא יאזאל המהנדס
נותן המעות לשופר של פר
נים מקריצין פרים מהם עד
כל המעות שיש סם: **מוסר.**
ה. כלומר איהו חשיב חד
למוטות כולהו קמאי נמי
מן הנימקין לרשיה מוטות
שיתותרו מכדי^ב קרבן:

יש אולי לתמונה ההשקפה
השקלים: לנדרה. לשפוט
גרסיין כנגד מוסר חטא
(א) אש נזיר ומוסר אש מזורע
שפטים מעות לאחד מכל אלו
מזרזי חטא לשפוט אש חטא
אש גזירות ומעילות (אש) מעירב
זרזי חטא חטא ואש מזר
יע לא חטא מעירב חטא אש
דזה לא שני שני ואל בן
ואש מזורע לא מעירב חטא
זרזי דאש מזר בן להשכיר
זרזי חטא חטא חטא חטא
זרזי חטא חטא חטא חטא

ע ונתנין מדמו לזהותו וטען
אמרינן במקצת תמורה (דף כז:
ע) לכהנים חזק מותר מעות
א"ג. שמקריב בכל יום ויום ואם
שגם היא נקראת חטאת צפרק ו
נקיטו אונותיהו מקינין: **תנא** לית
קינין במקמי: **חד לקינין**. מחבור
ע עומדים שמס עד שכלו כל המט
ע (ויבניה): **מנחה חוטא**. שהרי כל
קריב דפני עמלו אי אפשר להק
מנחה וזה מצינו בשקלים צ
ש' שהיא חטאת אונה קריבה חטא
ליה דין חטאת ואש"ג אריה
א"ג דין גדול והביא קטן וזבג

והמעשה. קולצון של י
ואם נתנו צין
קטנה מפני הדרע שעכשו
הציאו כמשפטו היה שם

מותרות והמעה כולו
י לא חיישין דכל חד
חנן לא אמרי לאיעפוש
די ביחידא לא מוקמי
י מותרות כולו נמי
ס אולא דתנאי ⁽⁶⁾ להיכ
דברי ר"מ ר' ⁽⁷⁾ אליעזר
אמר ⁽⁸⁾ כנגד מותר
תר אשם נזיר ומותר
מינה חומא ומותר

במחנה ויז'ניץ אמר
"ג'ור" אושעיא אמר
אשם ומותר אשם נזיר
תת קנין ומותר מנחת
אמר רבי אושעיא
אושעיא תני ולא תני
שעיא ותני קנין חד
ן ורבי אושעיא מאי
ואל סבר לה כמאן
יית האיפה של כהן

מנחת נדבה מותר
א"ר חסדא הכי
א נדבה מותר עשירית
ירקב רבה אמר אפי'
ל כהן גדול נמי נדבה
ירקב בפלוגתא מותר
גדול רבי יוחנן אמר

ירקב מיתבי זימוט
זבין וקיני זבות וק
או מותר עשירית ה
ממן בר רב יצחק מסת
ירקב דתניא ולא י
אמר רבי יהודה היא
רית האפיפה של כ
ה קרויה חטאת מ
יביא בדמו שנים
ורבי אוסר האיל ז
עולה ונסתאב אם רצ

מציאות מחמאת השקל בהכרע בהל
הם שקל שלהם ונחמין קולבון א' מעה
א נתנו שיהיה אלף הכרע אחד ואילו
הכרעות לפיכך נחמין קולבון אחד
כך פירש בקובץ' וקשיא דאם הכרע
עולה יותר ממעה היאך יוצאין בהכרע
אחד כמעט והלא יחייבין שתי הכרעות
ואם יתן שיעור הכרע למע דחק
במקורם לפירש כך לפיכך נראה בדבול
הכרעות מיידי ופולגותא היא בהכרע' ב

דשקלים דתניא כמה הוא נותן קולבון
מעה כסף אחד מכ"ד כסף לסלע
וחכמים אומרים חצי מעה של ארבע
איסרות וקולבונות אלו מה היו עושין
מהן נופלין לשקלים דברי ר"מ ר'
אלעזר אומר לנדבה:

וְשִׁמּוּרָא מֵאֵי מַעְמָא דְּאָ אַמְרֵי
כְּרִבֵּי אִישׁוּעִיא. וְהוּא
 הָדִין כֹּל הֵי אִמּוּרֵי דְלַעֲלֵל וְרִבֵּי
 אִשׁוּעִיא מֵאֵי טַעְמָא דֹּא מִכְּשׁוּמָא
 דְּכִשְׁלָמָא אִמּוּרֵי דְלַעֲלֵל כְּרִבֵּי דְמוֹת
 מִנְהָא לֹאזֵי לְנִדְבָה אִזֵּי אֵלֶּא לְרִבֵּי
 אִשׁוּעִיא דְּחִסְדֵּי מוֹרֵר מִנְהָא מוֹרֵר כֹּל
 שָׁךְ מוֹרֵר עֲשִׂירִית הָאִפֹּסָה:
הִיא קְרִייה חֲמָתָא. צִפְרָן קִמָּא
 (נֹא. 7.) דְּרִשְׁרִין לֵה וְתַמְרֵי
 שְׁמַעַת מִינֵה (8):

ומדאינה קרויה חטאת ירקבו.
לֹא דמי למותר מנחה
ללא תירקב ואינה קרויה חטאת
ועשירית האיפה דווקא דקרויה חטאת
ביחזקאל (מו) אתה האי קרא לאפקוקי
לאין מותר קרויה חטאת ומתירקב:
לפי

שקלים חולין ומותר עשירית
י יולדות והטאות ואשמות
זה של כהן גדול לא מותר
א כמאן דאמר ומותר עשירית
ע עליה שמן ולא יתן עליה
ויהי חטאת ואין אחרת קרייה
גדול שאינה קרייה חטאת
ה ירקב: מתני' ישור זה
ז שוורים אלו עולה ונסתאבו
ח עולה ונסתאב אם רצה יביא
יביא בדמיו איל ורבי אומר:
גמ'

קרי טעמא אויל מותרה לנדבת צדק
ד אס ילקח בהם עולות הצער לשם
מנחה אחרת: ומוסר עשירים האיסה
של לפרנס לשם מחר אלף תפול לנדבת
של כהן גדול: ומוסר קניין. המפרש
פני. במחמיתו של עשרה שפורות לו
קיימא לן (עירובין דף לב.) אין צ"ד של
ל טעמא (ו) ואף יהיה גופיה אף מצי
ללא טעמא יאקרו ונדבת יחיד של
לשם לקרייתא שברי קור מורה קרייה
ושקלן וגיטתו מתי: ואין אחרת.
לית ליה דין טעמא לגבי מוסר נמי
מתני' אס רלה יביא דמיו שנים.
דכיון דלאמר זה איתו חייב בצחיתו:
גמ'

[illegible]

או גרסאות ליקח בהן שלקים אותו ואת הלכך מותרת יקרב: שור זה עלה לאמר עליו לא נתחייב באחריותו: ונתבאר במתלה לא ששיר ב' להתחייב ולנסתאב כיבא בדמיו שנים דהיינו גדרו ב' ברישא משום דנטר להו כר: ומה מצינו למינא. אם הביא שור ונסתאב תחלה אסור לערב מנחה דחד איל בא נאכל בא שני הלך קטן קטר לגדול ואם הביא שני הלך קטן קטר לגדול ואם גדרו והביא שני קטר ציצא: ר' נאמר יצא אילם דהיינו נמי גדרו דומיא

עין משפט
גר מצוה

א מ״י פ״ג מהל' שקלים
 הלכה ו:
 ב ג ד מ״י פ״ה מהל'
 פסוקי"מ הלכה ח:
 ה מ״י שם הל'ט (ופ"ד
 מהל' שקלים הל' יא):
 ו מ״י פ״ה מהל'
 פסוקי"מ הלכה ח:
 ז ח מ״י פט"ו מהל'
 מעשה"ק הלכה ו:

תורה אור השלם

וְיָבִיאוּ אֶת קָרְבְּנוֹ אֲשֶׁר
חָטְאוּ לֹא יִשִּׁים עָלֶיהָ
שֶׁמֶן וְלֹא יִתֵּן עָלֶיהָ לִבְנָהּ
כִּי חָטְאוּ הֵיאָה:

רבינו גרשום

[illegible][illegible]

הדקן ששה לית
רו אושיני
אנאנון
קנין ברישא. איל תי
קת יד לקנין עצמן.
כיצא דאיתא מעת קיתק
קנין. וחד למותר
קנין. וחד מהדריש מעת
קנין ויתחת: מא קאמר
מותר מנח חוטא
דדרימא דדרימא
מותרה בנח
מנח חוטא מותרה
דא לימור חטאתא
בסמך: למי
עשירי האיפל
אל דמי לאל
אל מותר
תורה. הואיל ויש
קצב רישא אבל
מנח חטאת
מותרה קדמיא
דמינן וזיל

בדמיו שנים: מ"ט קאסר
בדמיו שנים: מ"ט קאסר